

အောင်

အစိမ်းရောင်အသည်းတစ်ခြမ်း

ပေးကမ်းရန်ရှိသည်

အခန်း(၁)

"ငါတို့ ဘယ်သွားကြမလဲ"

"တိရစ္ဆာန်ရုံ"

လူတွေ အများကြီး ရှိနေကြသည့် ထဲမှာ ဖြေသံက တစ်သံတည်း စူး
ခနဲ . . .၊ အားလုံး၏ အကြည့်တွေက ‘တာ့’ ဆီ ရောက်ကုန်ကြ၏။

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်သူက ‘တာ’ အလွန်အမင်း ချစ်ခင်တွယ်တာ
နေခဲ့သည့် ‘ပညာသျှန်’ . . .။

အုတ်ခုံပေါ်မှာ ကိုးရိုးကားရား ထိုင်နေရာကနေ လွယ်အိတ်တစ်ဖက်
ဆွဲလျက် ဒယိမ်းဒယိုင် ထရပ်လိုက်ရင်း ရယ်နေတာ မပြီးနိုင်။

"ပို့လိုက်ကြပါ၊ သွေးသားဆိုတာ ခုတ်ဖြတ်လို့ ပြတ်တာမျိုး မဟုတ်
ဘူး . . .ဟား ဟား"

"အစုတ်ပလုတ်ကောင် . . . ခွေးဝဲစား"

"ဟား . . .ဟား"

"ဟဲ့ . . .ဟဲ့ . . .အို . . .တာကလည်း မလုပ်ပါနဲ့ "

တာက လွယ်အိတ်ထဲက ဘောပင် ထည့်သည့် ဖိုင်ဘာဘူးလေးနှင့် ပ

စံပေါက်မလို့ ရွယ်လိုက်သဖြင့် အသစ်တို့ အမိအရ လိုက်ဆွဲကြရသည်။ ။
တာက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို ပေါက်ထွက်မတတ် မိကိုက်ထားလျက် အသက်ရှူတွေ ပြင်းနေ၏။

"နင်တို့ ကလည်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်တာနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းက ပါပြီးသားပဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ"

"အေးလေ"

အသစ် ပြောတာကို အချစ်က ခေါင်းကုတ်ခြင်းဖြင့် ထောက်ခံ၍ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ။ ဒီမှာ အသက်ပါတော့ မလောက်ဖြစ်အောင် စိတ်တိုနေတာကို မြင်လျက်နှင့် ပညာသျှန်က ရယ်နေသည့် အရှိန်ကို နည်းနည်းလေးမှ မချ။

ဒယိမ်းဒယိုင်ကနေ မတ်မတ် ပြင်ရပ်၍ လွယ်အိတ်ကို ပခုံးကို ကျကျ နုနု ချိတ်နေရင်း ရယ်သည်။ ။ တာ့ မျက်နှာ နီရဲနေတာကို သေချာကြည့်ပြီး ရယ်၏။ ဒါ ဒီလောက် ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့ စကားလား . . ။

"သေနာ"

"ဟ"

"ဒေါက်"

ဘယ်သူမှ ဆွဲချိန်မရလိုက်မီ ဖိုင်ဘာဘူးက လွင့်ပျံ့ထွက်သွား၏။ အားလုံး မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားကြ ပေမဲ့ ဘူးကို ပညာသျှန်က ရှောင်လိုက်သဖြင့် တစ်ဖက်ရံမှာ ထိမှန်ပြီး ပွင့်ထွက် ပြုတ်ကျလာသည်။ ။

"မှန်လိုက်လို့ ကတော့ နဖူးကွဲပြီးသားပဲ"

"ပစ်ချင်စရာပဲ၊ နင်တို့ ကလည်း ကိုယ့်လူကိုယ်လည်း ထိန်းကြတာ"

မဟုတ်ဘူး "

"အံ့မာ ... ထိန်းရအောင် ‘သျှန်’က အရူးမှ မဟုတ်တာ"

"ဪ ... နင်တို့ က နင်တို့ လူကို ထိတော့ ဒီလိုလား ..."

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... တော်ပြီ"

အချစ်နဲ့ ကျော်စွာ မတ်တတ်ရပ် လိုက်ကြတော့ တစ်ယောက် တစ်ယောက်ချင်းကနေ နှစ်ယောက်ချင်းစီ ဖြစ်ဖို့ အရေးရှိလာသည် မို့ အောင်ချို့တို့ ပျာပျာသလဲ ဝင်တားကြ၏။

"တိရစ္ဆာန်ရုံ သွားမယ်လို့ ‘တာ’ ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ငါတို့ ချင်း နားလည်တယ်"

"ဟုတ်လား ... ဟီး ဟီး"

"ဘာဟီးဟီးလဲ၊ မျက်နှာကိုက ..."

အချစ်က နဂိုကတည်းက အောင်ချို့ကိုဆို မျက်လုံးစိန်းနဲ့ ပဲ ကြည့်တတ်တဲ့ သူ ... ၊

အောင်ချို့ကလည်း အချစ် ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း တတိယနှစ်ကို ရောက်လာတဲ့ အထိ မလျော့သော ဇွဲနှင့် ချစ်နေတုန်း။ စလို့ ကောင်းတုန်း ... ။

အချစ် နာမည်က အချစ်ဆုံးဖြစ်ပြီး အသစ် နာမည်ကတော့ အသစ်ဆန်း ဖြစ်၏။

နာမည်တွေက ဘယ်လို အလင်္ကာနဲ့ မှ မညီညွတ်ပေမဲ့ အချစ်တွေ၊ အသစ်တွေ အဖျားဆွတ် ခေါ်ကြရင်း ‘တစ်ကံတာ’ ဆိုသည့် ‘တာ’ နှင့် သုံးယောက်ပေါင်းတော့ အလွန်အလွန် ချစ်ခင်တွယ်တာ ကြသည့်

သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။

အလွန် ချစ်ခင်ကြတာ မဟုတ်ဘဲ အတင်းရော အတင်းခေါ်နှင့် အစ အနောက်လည်း သန်ကြသော ‘သူန့်’ တို့ သုံးယောက်နှင့် ပူးပေါင်းမိတာ ကတော့ မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်း မကင်းဘူး ထင်သည်။ ။

"ဒီကောင်တွေ မလွယ်ဘူးဟ၊ သူခိုးကို ဘဏ္ဍာတိုက် အပ်ရတယ်တဲ့ ၊ မကြားဖူးဘူးလား၊ တက္ကသိုလ်မှာ တကယ့် နာမည်ကြီး လီဗာတွေ၊ နင်းလေ ပြေးလေ ဆိုတော့ အသက်အန္တရာယ်လည်း နီးတယ်၊ ငါတို့ သူတို့ ဖောတဲ့ အတိုင်း နည်းနည်းတော့ ရောမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတိုင်းကြီး တင်းနေရင် ရှေ့ခိုတယ်"

ဒီအကြံကို ပေးခဲ့တုန်းက ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကာ အောင်ချိုတို့ သုံးယောက်မှာ သူန့် မပါခဲ့သေးပေ။

နောက်တော့မှ သူန့် လေးယောက်ဖြစ်လာကာ တစ်ယောက်က ပထမနှစ် ပြီးကတည်းက ကျောင်းပြောင်းသွားတာမို့ သုံးယောက်ချင်း ပြန်ဖြစ် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သူန့် ဝင် လာပြီးသည့် နောက်မှာ ဘယ်သောအခါမှ မတည့်ကြတာ က ‘သူန့်နဲ့ တာ’ ဖြစ်လာခဲ့၏။

"အလကားကောင် . . .၊ သက်သက် အရှက်မရှိ ဝင်ရောတာ"

ဟု ပြောပြီး သူန့် ပါတဲ့ လမ်းဆို ဘယ်တော့မှ မလိုက်ပါဘူး လုပ်လို့ တစ်နေရာ သွားခါနီးတိုင်း ချော့လိုက်ကြရတာ အမြဲပဲထွက်မတတ်။

"နင်တို့ ကလည်း တစ်မြို့တည်းသားတွေ ဖြစ်ပြီးတော့များ ဟယ် . . .၊ တစ်ရပ်တည်းမှာ လာဆုံကြတာ ပိုပြီးတော့တောင် တွယ်တာကြဦးမှာ"

ဘယ်လိုမှ ဖျန်ဖြေမရအောင် အမုန်းပွားနေကြတော့ အသစ်က ဤသို့ ညည်း၏။

ထိုအခါကျမှ လုံလုံခြုံခြုံ မျိုသိပ်ထားခဲ့သည့် အဖြစ်တွေကို ‘တာ’က ပြောပြတော့သည်။

"တစ်မြို့တည်းသားချင်း ဘယ်ကမလဲ၊ ခြံချင်းကပ်လျက်၊ မိဘချင်း တွေလည်း ကျောင်းနေဘက် ချင်းတွေ"

"ဟင် ... ဒါနဲ့ တောင်မှ ..."

"အဲဒါက ဟိုတုန်းကလေ၊ အခု မုန်းလိုက်ကြတာမှ သူ့အဖေနဲ့ ငါ့အဖေဆို အလယ်မှာ ခြံခြားပြီး ရန်ဖြစ် ကြတာ ခဏခဏ"

"ဟယ်တော့ ... ယောက်ျားချင်း ... ဟုတ်လား"

"ယောက်ျားချင်း ရန်ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့အဖေကိုက အကျင့်မကောင်းတာ"

ကိုယ့်အဖေကိုတော့ ကောင်းတယ်လို့ ပဲ လူတိုင်း မြင်မှာ ပေါ့လို့ မပြောရဲဘဲ အချစ်တို့ ပါးစပ်ပိတ်ထားရင်း တံတွေး မျိုမိကြရသည်။

ဘယ်လိုတွေ မသင့်မြတ် ကြရသည့် အကြောင်းကိုတော့ သေချာမသိရပေမဲ့ ‘တာ’ ပြောသမျှမှာ သျှန့် အဖေ အကျင့်မကောင်းတာတွေချည်း အပြည့် . . ။

"သူ့ရုပ်အတိုင်းပဲ ဖအေက၊ နင် စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ဆယ်တန်း အောင်စာရင်း မထွက်သေးဘဲ လိုက်ပြေးကြတဲ့ မျိုးရိုးလေ၊ အမိဝမ်းက ကျွတ်ကတည်းက အူဝဲ အူဝဲလို့ မအော်ဘဲ မိန်းမယူမယ် ... မိန်းမ ယူမယ်လို့ အော်ပြီး ဒိုင်ဗင်ထိုး ထွက်လာတာ"

"ဟုတ်လား . . . အံ့ဩစရာပဲနော်၊ ခုကျတော့ သူ့အစီမံ ဆရာမ ဒေါ် ရတနာသျှန်ကလည်း တည်တည် ခံ့ခံ့ လှလှလေးနဲ့ အပျိုကြီး လုပ်နေ တုန်း"

"အေးနော် . . . တီချယ်က အရမ်းလှတာ"

"ယူမဲ့သူ မရှိလို့ အပျိုကြီး လုပ်နေရတာလေ၊ ချောတိုင်း လှတိုင်း ပိုင်းပိုင်းလည် နေတာမှ မဟုတ်တာ"

‘တာ’က ‘သျှန်’ တို့ မိသားစုကိုဆို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖဲ့ရွဲ့ ပြောတတ်သည်

။

"နင်ကလည်း သျှန်လည်း မဆိုးပါဘူး၊ ပုံစံက ဖြူဖြူဖြောင့်ဖြောင့်၊ ရုပ်လည်း ချောတယ်၊ ခုထိ လုံးဝ ရည်းစားမထားဘူး"

"အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ အောင်ချိုညီမ ဆေးကျောင်းသူဆိုတဲ့ တစ် ယောက်က သျှန်ကို ကြိုက်နေတာ အားလုံးသိတယ်၊ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့လေး ရယ်နော်၊ ဒါတောင် ပြန်မကြိုက်ဘူး၊ မိဘက ဘယ်အရွယ်မှာ ပဲ အိမ် ထောင်ပြုခဲ့ ပြုခဲ့ သားသမီးနဲ့ တော့ မဆိုင်လောက်ပါဘူး"

"ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ၊ အဲဒီ သျှန် ဆိုတဲ့ ကောင်ကို နည်းနည်းလေး မှ အထင်မကြီးနဲ့ သိလား၊ သူ့မှာ ရည်းစားထားဖို့ မလိုအောင် ပြည့်ဝနေ တာ"

"ဘာတွေလဲ"

"စုဆောင်း ရရှိထားတာတွေလေ၊ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို အာသာ ငမ်းငမ်းနဲ့ လိုက်ကြည့်၊ သူ့နှမ ကိုယ့်နှမ မရှောင် လိုက်စ၊ အဲဒါတွေနဲ့ သူ့ မှာ အလိုလိုနေရင်း ပြီးပြည့်စုံနေတာ"တဲ့ ။

ဒါတွေဟာ အမြဲတမ်း ပြောနေကျစကားတွေပေမဲ့ ‘တာ’ နဲ့ ‘သျှန်’

ရန်ဖြစ်ကြတိုင်းလည်း သူတို့ ဒီစကားလုံးတွေကိုပဲ ပြန်ပြန် တွေးမိတတ်ကြသည်။ ။

ခုလည်း ကျောင်းဖွင့်တာ မကြာသေးမီ သျှန်နဲ့ တာ ရန်ဖြစ်ကြတာ ငါးခါရှိပြီ ဖြစ်၏။

ဒီတစ်ခါကတော့ အုပ်စုနှစ်စုစလုံး မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေ ပါကာ အတန်းလစ်ပြီး အပြင်ထွက် ကြဖို့ အစီအစဉ်လည်း ပျက်လေသည်။ ။

"လာ ဟိတ်ကောင်တွေ . . . တိရစ္ဆာန်ရုံတော့ နီးပဲ၊ ဒဂုံစင်တာမှာ သွားထိုင်မယ်"

သျှန်က အသံကျယ်ကျယ်နှင့် နှိုးဆော်ပြီး ဦးဆောင်လိုက်တာနှင့် နှစ်ယောက်စလုံး တညီတညွတ်တည်း လိုက်ပါကြပြီး ဖြစ်ကာ . . .

"ဟုတ်တယ် သွားမယ်"

"အချစ်"

ထရပ်လိုက်ပြီးမှ အောင်ချိုက မချိုမချင် ညောင်နာနာ လေသံနှင့် အချစ် ရှေ့ကို တိုးသွားပြီး . . .

"တို့ သွားရမလားဟင်"

"ကြွ . . . ရေဝေးကို တစ်ခါတည်းကြွ"

"ဟွန်း . . . တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်နေရာသွားပြီး ဖွန်ကြောင်ရမလဲ တွေးနေတာ"

အချစ်တို့ မျက်စောင်းတွေ ထိုး၊ ပါးစပ်တွေက တလှုပ်လှုပ် ရေရွတ်လို့ မပြီးခင် သုံးယောက်သား အုပ်စု ခွဲ၍ ချီတက်သွားကြ၏။

ထိုအခါကျမှ ...

"နင်ကသာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေ၊ သဲသဲကဖြင့် ခုထိ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရသေးဘူး"

"အေးလေ ... သူ့ကြောင့် နင့်ကို အခု သျှန်က ဟားသွားတာ၊ မိသဲစုတ် ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတာများ တိရစ္ဆာန်ရုံကို ချိန်းရတယ်လို့ "

‘တာ’က မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာလေး ဖြစ်နေလျက် ဘာမှ မပြောပေ။ ဒီနေ့ ‘တာ’တို့ အုပ်စု တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားကြမှ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ခွင့်ရမည့် သဲသဲအဖြစ်ကြောင့် အတန်းလစ်ဖို့ ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းက ခိုင်လုံနေခဲ့ပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားဖြစ်ဖို့ အတွက် ‘တာ’ က လမ်းဖွင့်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သဲသဲကလည်း အတင်းတောင်းပန် ထားလို့ ပါ။

"ငါတို့ အုပ်စုကို ကိုကြီးက သိနေတော့ နင်တို့ နဲ့ သွားမယ်ဆိုမှ စိတ်ချမှာ ဟ၊ ငါ့အုပ်စုကို အိမ်ကိုတောင် လုံးဝ ပေးမလာခိုင်းဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ညှိတာနော်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံကို လျှောက်လည်ဖို့ နင်တို့ က စပြီး ပြောတဲ့ ပုံနဲ့ သွားကြရအောင်ပါ၊ ငါက လက်ခံမယ်လေ၊ ကျောင်းပြန်ရင် အိမ်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပြီး ကော်ဖီလေး ဘာလေး လိုက်သောက်ပေါ့ဟ၊ ကိုကြီးရှေ့မှာ ပဲ ဘယ်လိုသွားကြမယ်၊ မနက်ကျရင် ဘယ်အချိန် အတန်းအားမှာ ဘာညာပေါ့"

သူမက သဘောလောက်ပဲ ပြောပြတာပေမဲ့ ဒီထက် သဘာဝကျဖို့ ကိုတော့ ‘တာ’တို့ ဘာသာ တိုင်ပင်ပြီး ဖြည့်စွက် သရုပ်ဆောင်ကြရတာ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားမယ်ဆိုမှ ခွင့်ပြုတယ် ဆိုတာကလည်း တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေ တော်တော်များများက သဲသဲအစ်ကိုကြီး နှင့် ရင်းနှီးတဲ့ သူတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

ဒီနေ့ သဲသဲ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ ရောက်လာတယ် ဆိုသည့် အဖြစ်ကိုပဲ သဲသဲက လိုချင်တာ ဖြစ်၏။

ခုတော့ တာမှာ သာ လူစင်စစ်ကနေ ဘဝပြောင်းသွားရသလို ဖြစ်ကာ သဲသဲက ပေါ်မလာသေးပါ။ အချစ် တို့ ကလည်း အောင်ချိုတို့ ကို ဒီအကြောင်း ပြောပြပြီးမှ တိရစ္ဆာန်ရုံ ခဏဝင်ပေးဖို့ စည်းရုံးမှာ ပါ။ သဲသဲကို ဝင်ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်ကြဖို့ ...

ခုတော့ ဘာမှ မပြောရသေးဘဲ ပွဲက ပျက်ပြီ။

ဒါပေမဲ့ သဲသဲမှာ တော့ အကြောင်းတစ်ခုခု ပေါ်တာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ သူများ အကြောင်းကို မသိဘဲ ဖိနှိပ် ပြောချသွားသည့် သျှန်ကိုပဲ ရင်ထဲမှာ တနှံ့နှံ့ ဖြစ်နေမိသည် ။

ထိုအခါ ဘယ်နေရာမှာ ပဲ ထိုင်ထိုင် ထရပ်လိုက်တာနှင့် ရှေ့နောက် ဖုန်ခါလို့ မပြီးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ် သည့် သျှန်ပုံစံကို မုန်းတီးစွာ မြင်ယောင်ရင်း ...

"တောက်"

တာ တက်ခေါက်လိုက်တော့ အတူတူ ထရပ်လိုက်ကြရင်း အချစ်တို့က ပြူးပြဲကြည့်၏။

"ထိုင်နေရင်း မတော်တရော် နေရာကို ခေါင်းလုံးကြီးကြီးနဲ့ ပုရွက်ဆိတ် အကောင်နှစ်ဆယ်လောက် ဝိုင်းကိုက်ပါစေ"

"အမလေး လေး ..."

အသစ် ရင်ဘတ်လေး ဖိလိုက်မိကာ အချစ်ကတော့ ဖင်ကိုင်မိလိုက်၊ တင်ကိုင်မိလိုက် ...။

"ဘယ်သူ့ကိုလဲ တာရယ်၊ ကြက်သီးထလိုက်တာ"

"ဟိုသတ္တဝါလေး ... ဟွန်း ... ကားတိုးစီးမိရင်လည်း ဖင်ဆိတ်ပါ
တယ် ဆိုပြီး လူကြားထဲမှာ ပါးရိုက်ခံရပါစေ"

"တာရယ် သူ့ခမျာ အစသန်တာလေးပဲ ရှိတာပါ၊ သနားပါတယ်"

"ဘာ ..."

"အဲ့ ..."

တု့မျက်လုံးတွေ ဝင်းဝင်းလက်လက် ရောက်လာတော့ အသစ် ကို
ယ့်ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး မျက်နှာလေး ဟိုလွဲ ဒီလွဲ ...။

တကယ်ပါ၊ အကဲခတ် မိသလောက် ဆိုရင် သျှန်ကတော့ တာ မုန်း
နေသလောက် မမုန်းဘူး ထင်သည် ။

ဒါပေမဲ့ မသိမသာလေး ကပ်ကပ်ပြီး အနိုင်ယူသွားတတ်တာလည်း
သျှန်ပဲ ဖြစ်နေတော့ ...။

* * *

အခန်း(၂)

အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တာနှင့် သတင်းကောင်း တစ်ခုက ဆီးကြို
နေသည်။ ။

"တုအိမ်က စာနဲ့ ပါဆယ်ထုပ် ရောက်လာတယ်"

"ဘယ်မှာ လဲ"

"ညီမ မရှိတော့ ပေးမသွားဘူးလေ၊ ဒီမှာ လိပ်စာ၊ အဲဒီမှာ လာယူပါ
တဲ့ "

"ဟား . . ."

"ဖေဖေတို့ လူကြို ပါးလိုက်သည် ဆိုကတည်းက ဒေါ်မြိုင်ပဲ ဖြစ်မည်
မှန်း သိလိုက်၏။ ဒေါ်မြိုင်က ပန်းတနော် ဇာတိဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မှာ ပွဲစား
လုပ်ငန်းနှင့် အဆင်ပြေနေတာ ဖြစ်သည်။ ။

ပွဲစားလုပ်လို့ ရတာ မှန်သမျှမှာ ကားမှ လွဲလျှင် ရတနာပစ္စည်းက အ
စ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ အဆုံး အိမ်ဖော်ပွဲစား လုပ်တာတွေလည်း တွင် ကျယ်နေ
သေးသည်။ ။

"ပွဲစားပါးစပ်ဆိုတာ လိမ်ကောက် ပြောတတ်လို့ မရဘူးအေ့၊ ပွဲစား
ကမှ အင်မတန် ကတိသစ္စာ ထားရတာ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ငွေမရှိပေမဲ့ က

တိတည်တယ်ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံး ရထားရင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကို ပူစရာ မလိုဘူး၊ ကျုပ်တို့ က ပြောတဲ့ အတိုင်း တည်အောင်လုပ်ပေးတဲ့ ပွဲစားမျိုး"

ဟု ပြောတတ်သေးသည်။ ဒါက ဖေဖေကလည်း အကျီစားသန်လို့ပါ။

"မမြိုင် ပွဲစားဆိုတာ မရွှင်တစ်ည ရွှင်ခဏဆို၊ ရှိရင်စားရ၊ မရှိရင် ဝတ်ရ တဲ့ . . . ဟုတ်လား"

လို့ စလိုက်လျှင် ဒေါ်မြိုင်က မတ်တတ်ကနေ ပြန်တော့မလို့ ပြင်နေရင်တောင်မှ ထဘီတစ်ဖက်စ မပြီး ဘုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ကာ ပြောပြပါလိမ့်မည် ပွဲစားတွေ ဘယ်လို ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိရတဲ့ အကြောင်း . . .

ဤသို့ သက်သေသာဓကတွေနဲ့ ပြောပြပြီး ဒေါ်မြိုင် လက်နှစ်ဖက်မှ လက်ကောက်တွေ တချွမ်ချွမ် မြည်နေတာတောင် ဖေဖေက မဲပြီးမပျက် . . .

"ပြောလို့ သာ ကြားရတယ်၊ အင်း . . ."

ဆိုတာကြီးကို သူများ ခံရခက်အောင်လည်း ပြောတတ်ပါ၏။

"နင်တို့ ကလေး ငါ့မြင်လိုက်တာနဲ့ ရန်ကုန်ကို ဘာပြောခိုင်းမယ်၊ ဘာပို့ခိုင်းမယ်နဲ့ ခိုင်းစရာတွေ တန်းစီ ထားပြီးသား၊ ပြောလိုက်တိုင်းလည်း လုပ်ကိုင် ပေးချင်အောင် မပြောဘူး"

ဒေါ်မြိုင်က ဖေဖေနဲ့ အပြောအဆို မတည့်သလောက် ခင်လည်း ခင်သည်။ ။ ပါးစပ်က ဘာပြောနေနေ ပြောသလို နေနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ပန်းတနော်ကို ရောက်လာတာနှင့် အိမ်ကို မဝင်ဘဲ ဘယ်တော့မှ မပြန်။

ထို့အတူ တာတို့ နှင့် ကပ်လျက် ရှိနေသည့် သျှန်တို့ အိမ်ကိုလည်း မဖြစ်မနေ ရောက်၏။ အိမ်မှာ တာ ရှိနေတုန်းဆိုလျှင် . . .

"ဒေါ်ကြီးမြိုင် . . . ဟိုဘက်အိမ်ကို ဝင်ပြီးမှ မလာနဲ့ ၊ အနံ့အသက်တွေ ပါလာဦးမယ်"

"မဝင်ပါဘူးအေ၊ ဒီက ပြန်မှ ဝင်မှာ ပါ၊ ညည်းတို့ လေးတွေကလည်း မိဘတွေချင်း ဒီလောက် သံယောဇဉ် ကြီးခဲ့ကြတာကို ပြန်ပြီး သင့်မြတ်အောင် ရင်ကြားစေပေးမယ် မရှိဘူး၊ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ရန်ဖြစ်ဖို့ တာစုနေကြတာ အံ့ရော"

ဒီအိမ်နှစ်အိမ် ဘယ်လို ရန်စတွေ ရှိခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကို သေချာမသိပေမဲ့ အစက ဘယ်လောက် ချစ်ခင် တွယ်တာခဲ့ကြမှန်းတော့ ဒေါ်မြိုင် သိနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေ ပါလာတိုင်း ဒေါ်မြိုင် ပါးစပ်ထဲမှာ ‘အံ့ရော’ ဆိုတာ မပါမပြီး . . .။

"ဟဲ့ . . . ရောက်ပြီ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ"

"ဟင်"

အသစ်က ပခုံးတို့ မှ ပဲ တစ်လမ်းလုံး တွေးလာတာတွေ တစ်ခန်းရပ်သွားသည် ။ ဒေါ်မြိုင် အိမ်ရှေ့ကို ရောက်ဖို့ ဆိုက်ကားနဲ့ လမ်းထဲထိ ဝင်လာရ၏။ အိမ်ရှေ့မှာ ဆို ဆိုက်ကား ရပ်လိုက်ပြီမို့ နောက်မှာ ထိုင်လာသည့် အသစ်က အရင်ဆင်းပြီး ဆိုက်ကားခ ပေးနေဆဲ တဲ့ မျက်လုံးတွေက အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်မှာ တန်းစီနေသည့် ဖိနပ်တွေဆီမှာ စူးစိုက်သွားသည် ။

"ဆင်းလေဟာ"

"အပေါ်မှာ ဟိုသတ္တဝါတွေ ရောက်နေပြီ ထင်တယ်"

"ဟင် ...ဘာဖြစ်လို့လဲ"

အသစ်ကလည်း ခုမှ သတိထားမိသွားပုံ ပေါ်ကာ တာ့မျက်လုံးတွေ စူးစိုက်နေရာကို လိုက်ကြည့်၏။

"ယောက်ျားစီး ဖိနပ်တွေက ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မဟုတ်လောက် ပါဘူးဟယ်၊ ခုနကပဲ ငါတို့ နဲ့ စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ တွေ့လိုက်သေးတယ်၊ သူတို့ အဆောင်ကို ပြန်မရောက်သေးတာ လုံးဝ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ အတွက် ပါလာမှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လာစမ်းပါ"

အသစ်က သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး တာ့ လက်ကို ဆွဲ၍ ချီတက်သည် ။ တာကတော့ မျက်မှောင်ကြုတ် မပြေပါ။ သူ့အတွက် ဒေါ်မြိုင်ဆီမှာ ဘာမှ ပါမလာဘူး ဆိုတာလည်း မဖြေနိုင်။ အိမ်နှစ်အိမ်က ကပ်လျက် ဖြစ်သလို နှစ်အိမ်စလုံးက လူနှစ်ယောက်က ရန်ကုန်မှာ နီးကပ်စွာ ရှိနေကြပြန်သည် ။

ထို့ပြင် ဒေါ်မြိုင်က အိမ်ကိုတော့ဝင်ပြီး သူတို့ အိမ်ကိုတော့ မဝင်ဘဲ နေမည့် သူ မဟုတ်ပေ။ ဖေဖေတို့ က တာ့အတွက် ပိုက်ဆံနဲ့ စားစရာ တစ်ခုခု ပေးလိုက်မှာ ဖြစ်သလို သူ့အိမ်က သူ့အတွက် မပေးဘဲ နေမလား။

အတွေး မဆုံးသေးမီ ခြေလှမ်းတွေက သုံးထစ်သော လှေကားကို နင်းဖြတ်ခြင်း အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံး သွား၏။

"ဟယ်"

ဖိနပ်ချွတ်မှာ ကျကျနန ရပ်လိုက်မိတာနှင့် အိမ်ထဲကို ရှင်းလင်းစွာ လှမ်းမြင်နိုင်သည့် အနေအထား ဖြစ် သွားပြီမို့ အသစ် မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် 'ဟယ်' ခနဲ ဖြစ်၏။

ဘုရားစင်နှင့် တွဲလျက် ရှိနေသည့် ဧည့်ခန်းငယ်လေးက ကျွန်းကု

လားထိုင်တွေမှာ အကျအန ထိုင်နေ ကြသည့် သျှန်တို့ အုပ်စုသည် တာတို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်လာကတည်းက လှမ်းမြင်ထားပြီး ဖြစ်ပုံနှင့် မျက်နှာက မထီ တထီ မတည်မပြုံး . . .။

ထို့ပြင် သူတို့ က အရင် ရောက်နေကြသည် မို့ တာ တို့ ရောက်လာမှာ ကို ကြိုသိထားပြီးသား ရှိနေတာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။

"ဟော . . . လာကြလေ၊ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ"

နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းဘက်မှာ ဒေါ်မြင့်ကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ အသံပျောက်သလို လူကလည်း ပြန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ သျှန်ဘေးမှာ ယှဉ်တွဲထိုင်နေသည့် ကျော်စွာက သျှန်နဲ့ တူကို ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး အကဲခတ်၏။ ပြီးမှ . . .

"တာ . . . လာလေဟာ၊ ဒေါ်ကြီးမြိုင်ကလည်း နင်တို့ ကို စောင့်နေတာ"

"လာပါဟာ"

အသစ်က တူ လက်ကို ဆွဲ၍ သူမပဲ အိမ်ထဲကို ဦးဆောင် ဝင်လိုက်၏။ အိမ်က တစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး ဖြစ်ကာ ဧည့်ခန်းနှင့် ဘုရားစင်ကို သေသေသပ်သပ်လေး ခင်းကျင်းထားတာမို့ မကျဉ်းမကျယ် အနေတော်လေးပါ။

တူအတွက်ကတော့ မမြင်ချင်သည့် မျက်နှာကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး ထိုင်ကြည့်နေရသည့် အဖြစ်မို့ မကျဉ်းသော ဧည့်ခန်းလေးကို နို့ဆီခွက်လေးလောက်ပဲ ထင်နေ၏။

"နင်တို့ က မြန်လှချေလား၊ ပန်းတနော်က လူကြုံပါလာတာ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ"

အသစ်က ထူးဆန်းလို့ မေးတာ မဟုတ်ဘဲ ခပ်ချဉ်ချဉ်လေသံ ဖြစ်နေတာကို သျှန်က သိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက အသစ်ဆီမှာ မရှိ။

"ဘယ်လိုသိသိပေါ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးက ခြေတစ်လှမ်း သာပြီးသား"

"ဘာသာတာလဲ၊ အပိုတွေ"

တော့ မျက်နှာလေး သူ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်ကာ လှုပ်ခါနေသည့် နားဆွဲလေးနှစ်ဖက် စကြာမွှေးသလို ဖြစ်သွား၏။

"လူကြုံ ပါလာတာကို ပြောတဲ့ သူက အရင်ပြောလိုက်လို့ အရင်သိတာ၊ ဘယ်ခြေတစ်လှမ်းက သာသွား တာလဲ"

"သာတာ မသာတာ အခုလက်တွေ့လေ၊ ဝန်မခံချင်ဘူးလား"

"ဘာလဲ . . . အမြဲတမ်း အားယားနေတဲ့ ခြေထောက်တွေ ဒီအိမ်ထဲကို အရင်ရောက်နေတဲ့ ခြေလှမ်းလား"

"ဖြစ်ကြပြီ တွေ့လား"

ဒေါ်မြိုင်က လက်ဆွဲအိတ် အကြီးတစ်လုံးနှင့် အစိမ်းရောင် ချည်အိတ်လေး တစ်လုံးကို ဆွဲရင်း အထဲက ထွက်လာကာ . . .

"နင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ နဖူးချင်း တိုက်ပေးရမလား၊ လက်ချင်း ပူးချည်ထားရမလားပဲ၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မယ်"

အိတ်တွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ပြီးမှ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်၏။

"ချစ်စကို ရှည်စေ၊ မုန်းစကို တိုစေတဲ့ ၊ ညည်းတို့ တွေ ကျမှ မုန်းပင်တွေပျိုး မုန်းမိုးတွေရွာ၊ အမုန်းတွေ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး တို့ အရေး လို့

များ နှလုံးသွင်းထား ကြသလား"

"ဒေါ်ကြီးမြိုင် သိရဲ့ သားနဲ့ ဒါကို တွေ့တိုင်း ပြောနေတာရော မမော နိုင်ဘူးလား၊ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ် မုန်းချင်တဲ့ သူကို မုန်းမှာပဲ"

ရင်းနှီးနေကြတာမို့ မလေးစားရာ ကျကျ ရိုင်းတယ်ဆိုဆို တာ က ပ က်ခနဲ ပြန်ပြော၏။ သျှန်ကတော့ တဲ့ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး မချို့မချည် . . .

တော့မျက်နှာလေးက လေးထောင့် ဆန်ချင်သလို ရှိပေမဲ့ မို့ပြည့်ပြည့် နုနုငယ်ငယ်လေး ဖြစ်သည်။ ဒေါသ ဖြစ်တတ်လွန်းလို့ ကလေးဆန် နေ တာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဖူးပြည့်စုလုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ရန်ဖြစ် တတ်လွန်းလို့ ဒီပုံစံ ဖြစ်နေသည် လား မသိ။

ချိန်သီးပုံစံ နားဆွဲရှည်လေး တလှုပ်လှုပ် တရမ်းရမ်းနှင့် တာ စကားပြောတိုင်း ရန်တွေ့နေတိုင်း ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါ လုပ်လုပ် သူမ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတာ ဘာမှ မရှိပေ။

ဒါကြောင့် တာ ကြားအောင် တမင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ။

"မြိုင်လိုက်ရရင် ပူလောင်နေတာပဲ၊ ဆပ်ပြာသည် ဟိုဟာပျောက်တဲ့ အတိုင်း . . ."

လို့ ပြောပေးလိုက်တော့ တာ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ။ မှ င် မောင်းကောင်းသည့် သူ့ မျက်နှာကို အံ့ကြိတ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်တော့ ကွယ်ရာရောက်မှ ရယ်မိသည်။ ။

"မဟုတ်လို့ လား" ဟု ထပ်၍ ရေရွတ်ရင်း အနိုင်ရ လိုက်တာကို ကျေ နပ်သွား၏။ တာနဲ့ သူ မသင့်မြတ်တဲ့ အတိုင်း တစ်အုပ်စုတည်းပဲ နေဖြစ် ကြကာ စကားထများကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ဒီနေ့ထိလည်း ဝေးကွာ သွားခြင်း

မဖြစ်ခဲ့ပေ။

ဘုဘောက်ကျတိုင်းလည်း ဘယ်သူမှ အပြတ်အသတ် အနိုင်ရသွားတာ မရှိ၊ သေချာနေတာ တစ်ခုက အမုန်းကြီး မုန်းနေကြတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ သင့်မြတ် ပြေလည်ဖို့ ရှိလာမှာ မဟုတ်ခြင်းပင်။

တာက သူ စိုက်ကြည့်နေတာကို ပုရွက်ဆိတ် တစ်ထောင်လောက် တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်းကိုက်ခံလိုက် ရသလို တောင့်တောင့်မတ်မတ် စူးစူးရဲရဲ ဖြစ်သွားပြီး ပစ်စလက်ခတ် မျက်စောင်းထိုး၏။

"ဟွန်း . . . ဖေဖေကို ဖုန်းလှမ်းဆက်မယ်၊ နောက်ကို ကြီးကြီးမြိုင်နဲ့ ဘာမှ မပေးလိုက်တော့နဲ့ လို့ . . ."

"အလိုတော် . . . ကျုပ်က တရားခံ ဖြစ်ပြန်ပြီလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ကြီးမြိုင်နဲ့ ဒါတွေ ပါလာတိုင်း ဒီလို ဖြစ်ရတာ"

"ဒါပေမဲ့ နင် နောက်ကျသွားပြီ၊ ငါက ခုနကပဲ ဖုန်းဆက်ပြောပြီးပြီ"

"ဘာ . . ."

သျှန်က ဟန်းဖုန်းကို ထောင်ပြပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်သေးသည် ။ ‘သနားတယ်’ ဆိုတာမျိုး ဝိပြင်အောင် ပြပြီးမှ ဖုန်းကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်၏။

"ကြည့်စမ်းပါဦး"

ဒေါ်မြိုင် ဟိုဘက်ကို ကြည့်လိုက်၊ ဒီဘက်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် ခေါင်းသာ ခါနေမိတော့သည် ။

"တောက်"

တော့မျက်နှာလေး ရဲတွတ်လာရင်း တက်ခေါက်သည် ။

"နေကြပါဦးကွယ်၊ ငါ့နှယ် ယူလာပေးရတဲ့ လူကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့

အပြင် ပြန်တောင်းပန် ခိုင်းဦးမလား မသိဘူး၊ ငါတို့ က ရပ်ဆွေ ရပ်ချိုး
တွေ၊ ငွေဖြစ်ဖြစ် ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် ငါ့ထက် စိတ်ချရတဲ့ လူကြို ဘယ်မှာ
သွားရှာမလဲ"

"ဒီလိုပါ ဒေါ်ကြီးမြိုင်ရယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက် ဟိုတစ်နေ့ကမှ စကား
များကြတာ၊ အဲဒါကြောင့် ပါ၊ သျှန်က သိပ်အစသန်တာ သိလား"

အသစ်က ဒေါ်မြိုင်ကို အားနာစိတ်လေးနှင့် ဖုံးဖိ ပြောရှာသော်လည်း
တာက မဲ့ရွဲ့ကာ ...

"ဟိုနေ့ ဒီနေ့တွေ ပြောမနေနဲ့ ၊ ဘယ်တော့မှ လည်း တည့်ဖို့ မရှိဘူး၊
အဲဒီ လူတစ်စုလုံးက တို့ နဲ့ အမြဲတမ်း ရန်သူတွေ"

"ဘယ်သူကရော ခင်ဗျားတို့ နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ဖြစ်ချင်ပါတယ်လို့
ပြောနေလို့ လဲ၊ စကားတွေ ခေါ်မနေနဲ့ ၊ လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားတာ"

"ဝင်စားကြည့် လိုက်လေ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ သိရအောင်"

"ဟား ... သိချင်လိုက်တာကွာ၊ တကယ်သိချင်တာ အဟုတ်"

"သေလိုက်"

တာ ဒေါသတွေ တိုးဆောင့်လျက် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ အသစ်
ကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲရင်း လိုက်ရပ်ကာ ...

"သျှန် ... နင်ကလည်း လွန်တယ် သိလား၊ တားလေ ဆိုးလေ ..."

"ဘာလဲ သူပြောတာ မဟုတ်လို့ လား၊ ဟား ... ဟား ... ဟား
မင်းရော မသိချင်ဘူးလား ကျော်စွာ"

"ကျွိုင်ရှာပြီ"

ကျော်စွာ တီးတိုးညည်းရင်း မျက်နှာတစ်ခုကို ထားစရာမရှိ ဖြစ်သွား

၏။

"ခုကွပါပဲအေ ... ပြောမှ ပိုဆိုးတော့တယ်၊ ကဲ ... ပြန်ထိုင်စမ်းပါ၊ ကျုပ်ကို နည်းနည်းပါးပါး လေးစားသမှုလေးနဲ့ ..."

"မထိုင်ချင်ဘူး၊ ခုချက်ချင်း ပြန်မယ်၊ ဒါ တာ့ အိတ် မဟုတ်လား"

တာက မေးလိုက်ပြီး တစ်ခါတည်း ကောက်ယူ လိုက်သဖြင့် ဒေါ်မြိုင် ဖြေချိန် မရလိုက်ပေ။

"အေ ... အဲဒါ ... ဟင် ... မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါ မဟုတ်ဘူး "

ဒေါ်မြိုင် ပျာပျာသလဲ တားလိုက်သည့် နောက်မှာ သျှန်ထံမှ ရယ်သံ သဲ့သဲ့နှင့် အတူ ...

"မှားတဲ့ အခါလည်း မှားပေမပေါ့၊ ပိုကြီးတဲ့ အိတ်ကိုပဲ မျက်လုံးက မြင်တာကိုး၊ အင်း ... လောဘ ... လောဘ"

"နင် ဘာပြောတယ်"

တာ အသား ဆတ်ဆတ်တုန်၏။ မှားတာကလည်း ကိုယ်ပဲဖြစ်နေသဖြင့် ဆွဲကိုင်လိုက်မိသည့် အိတ်ကြီးကို ထိုင်နေသည့် သျှန် ရင်ခွင်ထဲ ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်ကာ ...

"မိန်းမလို လျှာစောင်းထက်တဲ့ ကောင် ရော့ ..."

ရင်ခွင်ထဲကို အင့်ခနဲ ပစ်ကျလာပေမဲ့ သျှန်က အရယ်မပျက်နှင့် ပွေ့ယူထားလိုက်ပြီး ...

"ကိုယ့်ထက်တော်ရင် အဲဒီလို အသိအမှတ်ပြု ပေးရမယ်၊ ဘယ်လိုတော်တာ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့"

"တော်ပြီကွာ၊ မင်းတို့ ကလည်း အသစ် ... နင် တာ့ကို ခေါ်သွား"

အသစ်က ဆွဲပေမဲ့ တာက ပုတ်ချပစ်ကာ . . .

"နင့်လိုကောင် ဒီလိုစကားတွေ တတ်ပြီး တော်နေတာ မဆန်းပါဘူး၊
သွားကြီးဖြပြီး အရှက်မရှိ ရယ်မနေနဲ့ "

"ဟား ဟား ဟား"

ကျောခိုင်း ထွက်ခဲ့ရပေမဲ့ နောက်ကနေ ခုန်ပေါက် လိုက်လာသည့်
သျှန်ရယ်သံက ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက် နေခဲ့၏။

အသစ်မှာ လည်း တုရဲ့ အိတ်ကို ဆွဲရင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ခဲ့ရ
တာ ခလုတ်တွေတိုက်၊ အာခေါင်တွေ ခြောက် . . ။

စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်နေမိတာ သျှန်ကိုပဲ ဖြစ်သည် ။ တာ စိတ်ဆိုး
ရင်လည်း ဆိုးစရာ . . ၊ နှစ်ယောက် စကားများ ရန်ဖြစ်တိုင်း
ယောက်ျားလေးမို့ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ
တစ်ခါမှ မရှိ။

တာ က အနိုင်နဲ့ ပိုင်းပြီး ပြောပစ်ခဲ့တာ ဆိုရင်တောင် ဂရုမစိုက်သည့်
ရယ်သံနှင့် မျက်နှာပြောင်နေ သေးသည် ။ သျှန်မျက်နှာပေါ်မှာ
ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါသဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ မမြင်ဖူးပေ။

မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အံ့ကြိတ်မှုမျိုးလည်း မမြင်။ တစ်
ခါတလေ တဲ့ ကို တမင်တကာ ပျော်စရာ စ,စရာ အရုပ်လိုများ သဘော
ထားနေသလားဟု ထင်ရသည် အထိ . . ။

ဒီလို ဆုံစည်း လာကြတာကျတော့ ဘယ်လို ပြောရမလဲ . . ။

ဆုံစည်းဖို့ လား . . ၊ ကမ္ဘာမကျေ မုန်းကြဖို့ လား . . ၊ တစ်ခုခုတော့
တစ်ခုခု။

★ ★ ★